

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci navrhovateľa **M., s. r. o.**, so sídlom B., IČO: X., *zastúpeného advokátskou kanceláriou B., s. r. o., so sídlom D., v zastúpení advokátom Mgr. P. Ď.*, proti odporkyňi **Rade pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/14/2011 z 26. apríla 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/14/2011 z 26. apríla 2011 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť súdny poplatok na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v sume 66 eur do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozhodnutím odporkyne č. RP/14/2011 z 26. apríla 2011 odporkyňa – Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej aj „Rada“) v správnom konaní č. 134-PLO/O-2171/2010, ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov postupujúc podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. rozhodla, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 13. februára 2010 o cca 19:59 hod. odvysielal v rámci televíznej programovej služby JOJ v programe Šport príspevok Tragická smrť sánkara, ktorý spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasiahol do ľudskej dôstojnosti zosnulého gruzínskeho sánkara N. K., za čo mu uložila podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ sankciu – pokutu, určenú podľa § 67 ods. 5 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 10.000,- eur. Ďalej vo výroku rozhodnutia uviedla, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“, a že v zmysle § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z. z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia splatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet: X., VS 1411, KS 6548.

Rozhodla tak po tom, čo jej predchádzajúce rozhodnutie v tejto veci bolo zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) z 03. februára 2011 sp. zn. 8SŽ/19/2010 a vec jej bola vrátená na ďalšie konanie z dôvodu, že nenariadením ústneho pojednávania pred Radou, ktorého sa navyše účastník konania dovoľával, došlo k porušeniu procesných práv účastníka konania, a že rozhodnutie PR/36/2010 je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, nakoľko ani v kontexte s odôvodnením rozhodnutia PR/36/2010 nie je celkom zrejmé, v čom mal spočívať zásah do ľudskej dôstojnosti zosnulého sánkara.

V súlade s názorom najvyššieho súdu vyjadreným v zrušujúcom rozsudku, predvolala Rada navrhovateľa na ústne pojednávania, ktoré bolo nariadené na 12. apríla 2011. Navrhovateľ sa v liste zaevidovanom pod č. 2221/2011 ospravedlnil z neúčasti na tomto pojednávaní a požiadal Radu o vytýčenie nového pojednávania. Rada predvolala navrhovateľa na ďalšie ústne pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 26. apríla 2011 o 10:20 hod. v sídle Rady. Navrhovateľ sa tohto ústneho pojednávania zúčastnil a vyjadril sa k meritu veci. Na tomto pojednávaní Rada aj rozhodla.

Svoje rozhodnutie odôvodnila, okrem iného, vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami, písomným prepisom príslušnej časti programu Šport príspevok Tragická smrť sánkara, vzhľadnutím záznamu vysielania dotknutého programu, z vyjadrenia navrhovateľa,

zápisnice z ústneho pojednávania, rozsudku najvyššieho súdu č. 8SŽ/19/2010 a neuznajúc argumenty navrhovateľa, zotrvala na svojom názore, že navrhovateľ zaradením daného programu do vysielania zasiahol do ľudskej dôstojnosti zosnulého gruzínskeho sánkara N. K., čím porušil povinnosť ustanovenú v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z..

Odporkyňa vo svojom rozhodnutí poukázala na to, že predmetný príspevok informoval o tragickej nehode gruzínskeho sánkara N. K. počas olympijských hier vo Vancouveri, pričom navrhovateľ sprostredkoval recipientovi verbálne informácie o nehode ako aj autentické obrazové zábery tejto nehody.

Odporkyňa považovala za nesporné, že informačná podstata predmetného príspevku – smrteľná nehoda gruzínskeho sánkara na olympijských hrách vo Vancouveri mala nepochybne výraznú spravodajskú hodnotu pre bežného recipienta, avšak za podstatné považovala, akým spôsobom boli informácie o tragickej nehode sprostredkované najmä s prihliadnutím na obrazovú časť príspevku.

Zo záznamu podľa odporkyne vyplýva, že recipientovi boli sprostredkované autentické zábery, ako gruzínsky sánkar vyletel z trate, jeho následný náraz do oceľového stĺpu pri trati a nakoniec záber na nehybné telo sánkara, a i keď nie je možné všeobecne konštatovať, že odvysielanie autentických záberov nehody s tragickými dôsledkami automaticky znamená porušenie povinnosti ustanovenej v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., v danom prípade recipient nedostal iba jednoduchú informáciu o tragickej nehode.

Podľa záveru odporkyne zábery tragickej nehody boli odvysielané v nadbytočnom počte a spôsob ich spracovania smeroval k efektu šokovania a senzácie, čo je vo vzťahu k tejto tragickej udalosti dehonestujúce a difamačné. Pritom zobrazenie spomalených záberov ako aj detailných statických záberov nehody nebolo nevyhnutné pre vytvorenie komplexnej predstavy o celej udalosti. Rada skonštatovala, že predmetný príspevok svojím obsahom a spôsobom svojho spracovania zasiahol do ľudskej dôstojnosti zosnulého gruzínskeho sánkara, a navrhovateľ jeho odvysielaním porušil ustanovenie § 19 ods. 1 písm. a/zákona č. 308/2000 Z. z..

Odporkyňa na podporu svojich záverov poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní č. 3SŽ/14/2008, a tiež na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní pod č. 3SŽ/15/2008.

Pri určovaní sankcie a jej výšky Rada prihliadla na skutočnosť, že u právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť pre správny delikt), čo platí aj v prípade zákona č. 308/2000 Z. z.. Rada rozhodla o uložení sankcie podľa ustanovenia § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorou

je podľa kogentného zákonného ustanovenia pokuta. Prihliadla na skutočnosť, že účastník sa porušenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. dopustil už v minulosti, poslednými rozhodnutiami vo veci porušenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona. č. 308/2000 Z. z. bola účastníkovi konania rozhodnutím č. PR/279/2005 uložená sankcia – pokuta vo výške 30.000,- Sk, rozhodnutím č. PR/10/2009 uložená sankcia – pokuta vo výške 3.500,- eur a rozhodnutím č. PR/45/2010 uložená sankcia – pokuta vo výške 5.000,- eur. Rada pri určovaní výšky pokuty vzala do úvahy najmä závažnosť správneho deliktu (chrániť právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti ako jedného zo základných ľudských práv a slobôd je Slovenská republika povinná v zmysle viacerých európskych a medzinárodných dokumentov), rozsah a dosah vysielania (ide o multiregionálneho vysielateľa) a mieru zavinenia (išlo o opakované porušenie ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.).

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ na Najvyššom súde Slovenskej republiky v zákonnej lehote opravný prostriedok (§ 250l a nasl. OSP) namietajúc, že konanie správneho orgánu predchádzajúce rozhodnutiu trpí takými vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nezrozumiteľné, neurčité, nemá dostatok dôvodov, a preto je nepreskúmateľné a nezákonné.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní uviedol, že Rada sa vo výroku rozhodnutia a v jeho odôvodnení pokúsila vysporiadať s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8SŽ/19/2010 a dôvodmi pre ktoré bolo predchádzajúce rozhodnutie Rady v konaní najvyšším súdom zrušené, a to:

- a) absencia ústneho pojednávania a z tejto skutočnosti vyplývajúce odňatie možnosti konať pred správnym orgánom, a teda porušenie práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej Republiky (ďalej aj „Ústava SR“) v spojení s článkom 12 ods. 1,
- b) nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov, pričom tieto vady spočívali v tom, že: „Ani v kontexte s odôvodnením tohto rozhodnutia však nie je celkom zrejmé, v čom mal spočívať zásah do ľudskej dôstojnosti zosnulého gruzínskeho sánkara N. K.“ a tiež v skutočnosti, že sa „Rada vôbec nevysporiadala s námietkou navrhovateľa, že z hľadiska časového rozsahu tieto zábery boli na hranici vnímateľnosti a napokon aj jediný záber tejto tragickej udalosti bol nesporne vyvolať šok a senzáciu ako prirodzený dôsledok takejto udalosti.“.

K vyššie uvedenému navrhovateľ uviedol, že Rada nariadením ústneho pojednávania a vypočutím účastníka konania síce odstránila prvý z dvoch nedostatkov, ktoré viedli k zrušeniu prvého rozhodnutia. Pokiaľ však ide o druhý vytýkaný nedostatok, navrhovateľ

je toho názoru, že rozhodnutie Rady ani vo výroku, kde cituje len zákonné ustanovenie a uvádza určenie v rámci ktorého programu malo dôjsť k zásahu do ľudskej dôstojnosti zosnulého ani v odôvodnení rozhodnutia nepreukázala dostatočne čím konkrétne malo dôjsť k zásahu do ľudskej dôstojnosti N. K., a preto je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Poukázal na to, že Rada vo svojom odôvodnení v rozhodnutí k druhej námietke uviedla, že *„predmetný príspevok svojim obsahom a spôsobom svojho spracovania, konkrétne tým, že obsahoval opakované odvysielanie priebehu nehody (celkovo štyrikrát) a statické zábery zobrazujúce, ako gruzínsky sánkar letí z dráhy, naráža do ocelového stĺporadia a ako mu je poskytovaná prvá pomoc, doplnené o emotívnu hudbu, zasiahol do ľudskej dôstojnosti zosnulého gruzínskeho sánkara N. K.. Využívanie ľudskej tragédie (nehoda a následná smrť gruzínskeho sánkara) za účelom vyvolania efektu šokovania a senzácie, tak ako bola zobrazená v predmetnom príspevku, je hrubou neúctou k zosnulej osobe a je zásahom do ľudskej dôstojnosti“*.

Podľa navrhovateľa z vyššie uvedeného textu Rady nie je zřejmé, v ktorej časti a akým spôsobom došlo k odvysielaniu obsahu, ktorý by bolo možné označiť za zásah do ľudskej dôstojnosti zosnulého (čo je podľa jeho názoru samo o sebe oxymoronom). Zosnulý sánkar bol zobrazený pri nehode na športovisku, pri športovom výkone v disciplíne, ktorú robil dobrovoľne a pravdepodobne mal rád. Zobrazenie jeho osoby bolo vykonané neutrálne, bolo podaním informácie. Z prepisu/popisu programu predloženého Radou nevyplýva, že by bolo možné s určitosťou tvrdiť, že by vôbec došlo k vyobrazeniu obsahu, ktorý by mohol zasiahnuť do ľudskej dôstojnosti zosnulého.

Navrhovateľ opätovne namietol, že z výroku a odôvodnenia rozhodnutia najmä nie je zřejmé čím malo dôjsť k zásahu, na základe ktorého má účastník niesť sankciu. Uviedol, že je dôležité poukázať, že pokiaľ bude rozhodnutie Rady založené na všeobecnom, vágnom opise odvysielaného obsahu, bez presného a vyčerpávajúceho uvedenia konania, ktoré je porušením zákona, nemá a nemôže mať správne trestanie žiadaný prevenčný účinok, pretože účastník nie je z výroku a odôvodnenia rozhodnutia Rady určiť v čom pochybil a čomu sa má v budúcnosti vyhnúť.

Na podporu svojej argumentácie poukázal na rozhodnutie Městského soudu v Prahe v konaní pod č. 7Ca 315/07, v rámci ktorého súd pomenúva náležitosti výroku rozhodnutia správneho orgánu v porovnateľnom prípade odvolania vysielateľa televíznej programovej služby proti rozhodnutiu českého ekvivalentu Rady. V prejednávanej veci je navrhovateľ toho názoru, že protiprávny obsah nebolo možné v programe identifikovať, nakoľko ho neobsahoval, a preto považoval rozhodnutie Rady za vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa navrhovateľa v predmetnom prepise absentujú údaje o celkovej dĺžke jednotlivých odvysielaných pasáží programu, pričom v predmetnom prepise absentujú údaje o celkovej dĺžke jednotlivých odvysielaných pasáží programu. Takýto prepis považuje navrhovateľ za nevhodný ako podklad pre posúdenie naplnenia skutkovej podstaty správneho deliktu. Z prepisu je zrejmé, že je v ňom účelovo zvýraznených (účelovo detailným opisom bez uvedenia skutočného trvania záberu) niekoľko momentov predmetnej reportáže, ktoré v skutočnom vysielaní trval zhruba 2 sekundy, čo je časový rozsah na hranici vnímania dospelého jedinca. Túto skutočnosť navrhovateľ namietal už v predchádzajúcom konaní, avšak Rada sa s ňou vysporiadala všeobecným konštatovaním o posudzovaní programu ako celku, čo však považuje za účelové a nedostatočné.

Ďalej namietal, že v uvedenom prepise sa nachádzajú nepresnosti, kde obsah skôr znie ako kombinácia informácií získaných autorom prepisu z iných zdrojov (internet), ako priamy prepis videných udalostí. Z uvedeného dôvodu došlo Radou k nesprávnemu posúdeniu skutkového priebehu na základe takto použitého prepisu.

Taktiež z odôvodnenia Rady pritom nie je zrejmé, že by došlo k premietnutiu predmetného záznamu z vysielania pred Radou, ktorá vo veci rozhoduje. Tvrdenie obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia o neutrálnom a vernom popise skutočností obsiahnutom v zázname nie je možné akceptovať. Rozhodnutie vydané na základe odvolania sa na prepis/popis audiovizuálneho obsahu považuje navrhovateľ za závažné procesné pochybenie, nakoľko primárne by mal byť posudzovaný samotný záznam z vysielania. Vzhľadom na jeho špecifické vlastnosti najmä možnosť presne určiť v akých úsekoch a v akej dĺžke bol odvysielaný údajne nezákonný obsah. Postup Rady považuje preto za chybný, keďže rozhodnutie vychádza pokiaľ ide o identifikáciu skutku primárne z nepriameho dôkazu a obchádza dôkaz priamy.

Podľa navrhovateľa obsah odvysielaného príspevku je možné rozdeliť na dve časti.

Prvú časť, ktorej predmetom je zobrazenie priebehu nehody športovca, kde podľa navrhovateľa nedošlo k zasiahnutiu žiadnych práv športovca z toho dôvodu, že olympijské hry sú organizované Medzinárodným olympijským výborom, autoritou s vysokým morálnym kreditom. Na hrách sa zúčastňuje veľké množstvo športovcov z celého sveta. Súčasťou vrcholových výkonov sú s postupným posúvaním limitov ľudských možností spojené športové nehody, ktoré často vyzerajú veľmi nebezpečne. Takéto nehody sú bežne vysielané v spravodajstve na celom svete. Práva k vysielaniu najväčšieho športového podujatia – Olympijských hier predáva práve vyššie spomínaná inštitúcia Medzinárodný olympijský výbor. Športovec zúčastňujúci sa na hrách si je bezpodmienečne vedomý skutočnosti, že jeho výkon, prípadný pád, zranenie a v extrémnom prípade tiež smrť bude snímaná

všadeprítomnými televíznymi kamerami. Účasťou na hrách dáva každý súčasný športovec minimálne konkludentný, ak nie výslovný súhlas s použitím zobrazenia jeho výkonu vcelku aj s prípadnými nehodami v rámci vysielania priamych prenosov a spravodajstva z hier.

Druhú časť, odvysielanie záberov na zásah zdravotníkov po inkriminovanej nehode, ako je uvedené vyššie, bol podľa navrhovateľa odvysielaný záber na hranici vnímateľnosti vzhľadom na jeho dĺžku.

K uvedenému navrhovateľ uviedol, že inkriminovaný, alebo podobný obsah bol odvysielaný na celom svete, takisto ako boli odvysielané napríklad zábery zo ženského zjazdu na lyžiach na hrách, kde bolo niekoľko nebezpečných pádov spojených s ošetrovaním pretekárov, predmetný obsah nebol účelovo vyrobený vysielateľom, bol vysielateľom odvysielaný vzhľadom na význam podujatia jeho verejnosť, záujem verejnosti a právo informovať a byť informovaný.

Podľa navrhovateľa nemožno preto použiť príklad citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý použila Rada, nakoľko sa v inkriminovanom prípade jednalo o aktivitu vysielateľa, ktorý na miesto nehody vyslal svoj špeciálny štáb, čo je situácia značne odlišná od situácie, ktorej priebeh je predmetom konania.

Navrhovateľ je toho názoru, že snaha Rady určiť vysielateľovi, čo a ako má odvysielať, najmä či počet záberov dostatočný na podanie dostatočnej informácie, je zásahom do práva na informácie, v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky.

K závažnosti správneho deliktu uviedol, že považuje za nesprávne a nevhodné označenie obsahu ako dehonestujúceho. Mal za to, že športovec nebol zbavený svojej cti, a že odvysielaním obsahu popisujúceho tragickú nehodu sa vysielateľ nedotkol cti športovca a ani človeka; športovec bol zobrazený pri výkone svojho športu a povolania. Podľa navrhovateľa osoba športovca nebola odvysielaným obsahom degradovaná, naopak príspevok poukázal i na to ako blízko k hraniciam svojich možností a možno riskovať aj ich prekročenie sú ľudia – športovci pripravení ísť pri sledovaní svojich športových cieľov na najvýznamnejšom športovom podujatí sveta.

Na základe vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/14/2011 zo dňa 26. apríla 2011 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

V prípade úspechu si navrhovateľ uplatnil náhradu trov konania.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k podanému opravnému prostriedku uviedla, že v napadnutom rozhodnutí odôvodnila, čím (a akým spôsobom) došlo k zásahu do ľudskej dôstojnosti zosnulého sánkara N. K. v súlade s požiadavkami na výrok

rozhodnutia a jeho odôvodnenie vyslovené v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8SŽ/19/2010 (ďalej len „rozsudok“), ktorým bolo zrušené rozhodnutie RP/36/2010 vydané v tejto veci. Vo výroku napadnutého rozhodnutia uviedla, na ktorej programovej službe, kedy, v akom programe, obsahom a spôsobom spracovania ktorého príspevku došlo k zásahu do ľudskej dôstojnosti zosnulého sánkara. V odôvodnení rozhodnutia sú ďalej podrobne popísané časti príspevku a spôsob jeho spracovania, ktorými došlo k zásahu do ľudskej dôstojnosti zosnulého gruzínskeho sánkara.

Zdôraznila, že na strane 7 napadnutého rozhodnutia je výslovne uvedené, že k zásahu do ľudskej dôstojnosti zosnulého sánkara N. K. došlo tým, že predmetný príspevok obsahoval opakované odvysielanie priebehu nehody (**celkovo štyrikrát**) a statické zábery zobrazujúce, ako gruzínsky sánkar letí z dráhy, naráža do oceľového stĺporadia a ako mu je poskytovaná prvá pomoc, doplnené o emotívnu hudbu. Dôvod prečo tieto zábery spracované uvedeným spôsobom (doplnenie o emotívnu hudbu, opakované odvysielanie priebehu nehody, odvysielanie detailných statických záberov) zasiahli do ľudskej dôstojnosti zosnulého sánkara N. K. je ten, že ľudská tragédia, akou nepochybne tragická nehoda je, bola v predmetnom príspevku (vzhľadom na jeho obsah a spôsob spracovania) využitá za účelom vyvolania efektu šokovania a senzácie. Ľudská dôstojnosť patri každému človeku a zostáva zachovaná aj po smrti. Tým, že navrhovateľ v predmetnom príspevku využil tragickú nehodu zosnulého gruzínskeho sánkara na vytvorenie šokujúceho a senzáciu vyvolávajúceho spravodajstva, zasiahol do jeho ľudskej dôstojnosti.

Z napadnutého rozhodnutia (strany 6 a 7) ďalej vyplýva, že odvysielanie autentických záberov priebehu tragickej nehody gruzínskeho sánkara spolu s odvysielaním statických záberov, na ktorých bol gruzínsky sánkar zobrazený ako letí z dráhy, naráža do oceľového stĺpa, zábery na tvár gruzínskeho sánkara počas poskytovania prvej pomoci, a s doplnením o emotívnu hudbu smerovalo k vyvolaniu efektu šokovania a senzácie, išlo o zábery neprimerané a nadbytočné odvysielané.

Z uvedených skutočností podľa odporkyne jednoznačne vyplýva, že využívanie ľudskej tragédie za účelom vyvolania efektu šokovania a senzácie je zásahom do ľudskej dôstojnosti. Z uvedených skutočností je tiež zrejmé, ktoré časti predmetného príspevku boli spracované spôsobom, ktorý smeroval k vyvolaniu efektu šokovania a senzácie.

Na strane 7 napadnutého rozhodnutia poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu č. 3SŽ/15/2008, z ktorého vyplýva, že využívanie ľudskej tragédie pre účely výroby šokujúcej a senzáciu vyvolávajúcej reportáže predstavuje hrubý a neodôvodnený zásah do ľudskej dôstojnosti osoby.

K námietke smerovanej voči výroku rozhodnutia odporkyňa uviedla, že výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným. Vo výrokovej časti rozhodnutia je uvedený, resp. vymedzený:

- čas spáchania správneho deliktu - 13.02.2010 o cca 19:59 hod.,
- spôsob spáchania správneho deliktu – odvysielanie príspevku „Tragická smrť sánkara“ v rámci programu Šport,
- správny delikt – predmetný príspevok odvysielaný v rámci programu Šport svojím obsahom a spôsobom spracovania zasiahol do ľudskej dôstojnosti zosnulého gruzínskeho sánkara N. K..

Na podporu vyššie uvedeného v tejto súvislosti odporkyňa poukázala na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5SŽ/22/2010, sp. zn. 4SŽ/2/2010, sp. zn. 8SŽ/4/2010 a sp. zn. 2SŽ/5/2010, ktorými Najvyšší súd potvrdil rozhodnutia odporkyne, v ktorých boli obdobne formulované výroky ako je tomu v napadnutom rozhodnutí.

Odporkyňa k námietke ohľadom prepisu/popisu skutkového stavu uviedla, že prepis/popis, bol navrhovateľovi doručený ako príloha oznámenia o začatí správneho konania, a že navrhovateľ v konaní pred odporkyňou nenamietal rozpor prepisu/popisu skutkového stavu so záznamom vysielania príspevku Tragická smrť sánkara, ktorý bol odvysielaný v programe Šport dňa 13.02.2010 o cca 19:59 hod..

Odporkyňa považuje námietku navrhovateľa, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia v rozsiahlej miere odvoláva a opiera práve o prepis predmetného programu za nepravdivý a účelový s poukazom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, kde uvádza, na strane 10 napadnutého rozhodnutia je uvedené, že *„Rada pri svojom rozhodovaní, v zmysle spoľahlivo zisteného skutkového stavu, vychádza výlučne z reálneho skutkového stavu, tak ako bol odvysielaný a teda z predmetného záznamu vysielania.“*. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa odporkyňa neodvoláva na prepis/popis skutkového stavu, len poukazuje na jeho doplňujúci charakter k záznamu vysielania, uvádza možnosti jeho praktického využitia pri označovaní, resp. popisovaní scén, prepisovaní replík, ktoré sú významné pre predmet správneho konania.

Tvrdenie navrhovateľa, že v prepise skutkového stavu sa nachádzajú nepresnosti považuje odporkyňa tiež za nepravdivé. S použitým slovom „zrejme“ na ktoré poukazuje navrhovateľ sa odporkyňa náležite vysporiadala v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (na strane 10). Prepis/popis predmetného príspevku je neutrálnym a najmä verným popisom skutočností, tak ako boli odvysielané v predmetnom príspevku. Obdobné skutočnosti

vo vzťahu k prepisu/popisu skutkového stavu uvádzal navrhovateľ aj v odvolaní voči predchádzajúcemu rozhodnutiu odporkyne č. RP/36/2010, ktoré bolo zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na tieto námietky navrhovateľa neprihliadol. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, odporkyňa posudzovala skutkový stav na základe záznamu vysielania.

Podľa odporkyne z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že pri svojom rozhodovaní vychádzala výlučne z reálneho skutkového stavu, tak ako bol odvysielaný – z predmetného záznamu vysielania (strana 10). Rovnako v procesnej časti napadnutého rozhodnutia je uvedené, že odporkyňa rozhodla vo veci po získaní všetkých podkladov pre rozhodnutie a oboznámení sa s nimi. Ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia, podkladom pre rozhodnutie odporkyne bol aj záznam vysielania programu Šport zo dňa 13.02.2010 o cca 19:59 hod.. Z uvedeného vyplýva, že odporkyňa sa oboznámila s obsahom záznamu vysielania. Tvrdenie navrhovateľa o nevzhliadnutí záznamu vysielania predmetného príspevku odporkyňou, preto považuje za špekuláciu aj vzhľadom na to, že odporkyňa sa v napadnutom rozhodnutí odvoláva na záznam vysielania. Z. Odporkyňa pri posudzovaní skutkového stavu vychádzala výlučne z toho, čo bolo odvysielané navrhovateľom. Prepis/popis skutkového stavu je len prepísaním a popísaním odvysielaného.

K obsahu odvysielaného príspevku, ku ktorému sa navrhovateľ vyjadril, že je ho možné rozdeliť na dve časti, ku ktorým sa jednotlivo vyjadril odporkyňa poznamenala, že skutočnosť, na akom podujatí sa stala udalosť, ktorá je obsahom programu, nemôže mať zásadný vplyv na skutočnosť, či odvysielaním programu mohlo dôjsť k porušeniu ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z.. Ako vyplýva zo znenia tohto ustanovenia, rozhodujúcou skutočnosťou pre naplnenie skutkovej podstaty správneho deliktu je obsah a spôsob spracovania programu. K týmto skutočnostiam sa odporkyňa podrobne vyjadrila v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Z týchto dôvodov odporkyňa nevidí súvislosť medzi skutočnosťou, že cit.: „dospela Rada k záveru, že predmetné zábery tragickej nehody gruzínskeho sánkara boli odvysielané v nadbytočnom počte (celkovo štyrikrát) a spolu s odvysielaním statických záberov a doplnením o emotívnu hudbu smerovali k vyvolaniu efektu šokovania a senzácie. Tieto zábery je preto nevyhnutné považovať za neprimerané a za nadbytočné odvysielané.“ (str. 7 napadnutého rozhodnutia) a „vysokým morálnym kreditom“ olympijských hier. Fakt, či športovec dáva účasťou na podujatí konkludentný či výslovný súhlas na použitie zobrazenia jeho výkonu je v danom prípade irelevantný. Športovec v žiadnom prípade účasťou na podujatí nedáva súhlas na použitie záberov jeho výkonu takým spôsobom, ktorý zasiahne do jeho ľudskej dôstojnosti.

Predmetný príspevok bol odvysielaný ako súvislý celok, obsahuje informácie o tragickej nehode, ktoré sú doplnené o vizuálnu zložku spočívajúcu v opakovanom odvysielaní jej príbehu a odvysielaní dvoch vyššie popísaných statických záberov a o emotívnu hudbu. Preto je potrebné predmetný príspevok posudzovať ako celok.

Odporkyňa s poukazom na stránku (<http://www.sme.sk/c/5252969/smrt-sankaraodvysielala-len-joj.html>) uviedla, že takéto nehody nie sú bežne vysielané v spravodajstve na celom svete, resp. aj v prípade odvysielania informácie o konkrétnej nehode môže byť spôsob spracovania informovania o tejto nehode značne odlišný.

Odporkyňa ďalej uviedla, že navrhovateľ nebol sankcionovaný za informovanie o nehode, ktorá skončila smrťou dotyčného športovca. Uvedené vyplýva aj z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia; cit.: „Je nepochybné, že informačná podstata predmetného príspevku – smrteľná nehoda gruzínskeho sánkara na olympijských hrách vo Vancouveri mala výraznú spravodajskú hodnotu pre bežného recipienta“ (strana 6). Odporkyňa rozhodla o porušení § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vzhľadom na obsah (vyššie popísané zábery) a spôsob spracovania (opakovanie vyššie popísaných záberov. Odvysielanie statických záberov sprevádzaných emotívnou hudbou) predmetného príspevku.

Z predmetného záznamu vysielania je zrejmé, že navrhovateľ jednoznačne mohol a ovplyvnil obsah a najmä spôsob spracovania predmetného príspevku. Z tohto dôvodu je nepopierateľné, že výlučne navrhovateľ nesie zodpovednosť za to, akým spôsobom danú spravodajskú informáciu recipientovi sprostredkuje. Preto je nevyhnutné označiť argument navrhovateľa o „odlišnosti danej situácie“ so situáciou, na ktorú odporkyňa odkazuje v napadnutom rozhodnutí prostredníctvom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽ/14/2008 zo dňa 24.04.2008, za irelevantný. Je zrejmé, že konečná podoba príspevku bola ovplyvnená navrhovateľom. Je preto irelevantné, či mal navrhovateľ priamo na mieste nehody svoj vlastný „štáb“. Podstatné je, že navrhovateľ sa priamo podieľal na konečnej podobe príspevku a teda konečnom spôsobe spracovania príspevku.

Pokiaľ ide o námietku, že obsah príspevku z hľadiska závažnosti správneho deliktu bol označený nevhodne a nesprávne, ako dehonestujúci odporkyňa uviedla, že bol takto označený vzhľadom na obsah a spôsob spracovania predmetného príspevku. Toto označenie nadväzuje na predchádzajúce časti odôvodnenia, v ktorých sa odporkyňa vysporiadala so spôsobom spracovania príspevku.

Na základe vyššie uvedeného mala odporkyňa za to, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Ďalej mala za to, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené

v § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení správneho poriadku, a že navrhovateľ nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu, a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom. Navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 250q ods. 2 OSP napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/14/2011 zo dňa 26. apríla 2011, ako právne správne **potvrdil**.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z.) preskúmal v rozsahu opravného prostriedku v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP, napadnuté rozhodnutie odporkyne prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 OSP) dňa 08. novembra 2011, na ktorom sa účastníci pridržali svojich písomných podaní, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu č. 134-PLO/O-2171/2010 a dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľa nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správny orgán ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Porovnaním opravného prostriedku a obsahu administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd“) zistil, že skutkový stav medzi účastníkmi nie je sporný. Navrhovateľ nepoprel, že dňa 13. februára 2010 o cca 19:59 hod. odvysielal program Šport príspevok Tragická smrť sánkara.

Úlohou Najvyššieho súdu preto v zmysle námietok navrhovateľ bolo posúdiť, či navrhovateľ odvysielaním tohto programu porušil zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí, a či sankcia bola uložená v súlade so zákonom.

Rozhodnutie č. RP/36/2010 zo dňa 06. júla 2010, ktorým odporkyňa za uvedené porušenie zákona uložila navrhovateľovi pokutu vo výške 10.000,- eur, bolo zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8SŽ/19//2010 zo dňa 03. februára 2011 a vec bola vrátená odporkyňi na ďalšie konanie.

Odporkyňa vo veci znovu rozhodla napadnutým rozhodnutím č. RP/14/2011 zo dňa 26. apríla 2011, viazaná právnym názorom Najvyššieho súdu, nariadila ústne pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 26. apríla 2011 a ktorého sa zúčastnil navrhovateľ a vyjadril sa k veci. Na predmetné konanie použila zákon č. 308/2000 Z. z. účinný v čase odvysielania predmetného programu dňa 13. februára 2010, ktorým navrhovateľovi uložila pokutu vo výške 10.000,- eur, za porušenie povinnosti ustanovenej v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z..

Podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. programová služba a všetky jej zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

Podľa ustanovenia § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažne porušenie povinnosti.

Podľa ustanovenia § 64 ods. 2 veta prvá a druhá zákona č. 308/2000 Z. z., sankciu podľa odseku 1 písm. d/ Rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 2 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu Rady opakovane porušil povinnosť, na ktorej porušenie bol upozornený. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak sa porušila povinnosť uložená v § 19 zákona č. 308/2000 Z. z..

Podľa ustanovenia § 67 ods. 5 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby od 3.319,- eur do 165.969,- eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497,- eur do 49.790,- eur, ak vysielala programy a iné časti programovej služby, ktorých obsah je v rozpore s povinnosťami podľa § 19 zákona č. 308/2000 Z. z..

Podľa článku 10 Listiny základných práv a slobôd má každý právo na zachovanie svojej ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa článku 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Ochrana ľudskej dôstojnosti sa priznáva aj po smrti fyzickej osoby. Právo fyzickej osoby na ochranu ľudskej dôstojnosti v právnom poriadku Slovenskej republiky vychádza z Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“), kde v prípade ľudskej dôstojnosti sa v článku 19 ods. 1 Ústavy SR, uvádza právo na jeho **zachovanie**.

Treba poznamenať, že celý text článku 19 Ústavy SR vychádza z článku 10 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Sb).

Podľa názoru Najvyššieho súdu z obsahu pripojeného administratívneho spisu je zrejmé, že v preskúvanom konaní Rada v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci a správne aplikovala príslušné ustanovenia zákona č. 308/2000 Z. z.. Taktiež správna úvaha, ktorú odporkyňa použila v napadnutom rozhodnutí vychádza z logických argumentov.

Najvyšší súd po oboznámení sa so spisovým materiálom vrátane priloženého záznamu § 250q ods. 1 veta druhá OSP sa prikláňa k názoru odporkyne, že predmetný príspevok nemal len charakter informatívny, ale vzhľadom na svoj obsah a spôsob svojho spracovania hrubo zasiahla do ľudskej dôstojnosti zosnulého gruzínskeho sánkara N. K..

V uvedenom prípade z opisu predmetného príspevku vyplynulo, že navrhovateľ odvysielal opakovane priebeh nehody (**celkovo štyrikrát**), ktoré doplnil statickými obrázkami, ako gruzínsky sánkar letí z dráhy, naráža do ocelového stĺporadia a ako mu je poskytovaná prvá pomoc, a to všetko v sprievode emotívnej hudby.

S poukazom na uvedené najvyšší súd konštatuje, že rozhodnutie odporkyne treba považovať za zákonne. Využívanie ľudskej tragédie za účelom vyvolania šokujúceho efektu a senzácie aj Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za hrubý a neodôvodnený zásah do ľudskej dôstojnosti osoby, ako aj jej základných ľudských a osobnostných práv.

Najvyšší súd sa nemohol stotožniť ani s námietkou navrhovateľa ohľadom nedostatočného opisu skutku vo výrokovej časti rozhodnutia. I podľa názoru najvyššieho súdu výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. sa na konanie o sankciách vrátane ukladania pokút, vzťahuje zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov.

Náležitosti výroku rozhodnutia sú uvedené v § 47 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

I keď citované ustanovenie explicitne neustanovuje, že by výrok rozhodnutia musel obsahovať vecné, časové a miestne určenia konania, z ktorého správny delikt vyplýva, je nespochybniteľné, že iba výroková časť správneho rozhodnutia je schopná mať dopad na práva a povinnosti účastníkov konania a iba ona môže nadobudnúť právnu moc. Bezchybne formulovaný výrok je preto nezastupiteľnou časťou rozhodnutia; len z výroku je možné zistiť, či a aká povinnosť bola uložená, iba porovnaním výroku je možné usúdiť existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakého postihu pre totožný skutok, je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj na zabezpečenie riadneho práva na obhajobu, len výrok rozhodnutia a nie jeho odôvodnenie, môže byť vynútiteľné správnu exekúciou a pod.. Z uvedených dôvodov je vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, ktoré spočíva v špecifikácii správneho deliktu takým spôsobom, aby sankcionované konanie **nebolo zameniteľné** s konaním iným.

V preskúmvanej veci výroková časť opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutia vyššie uvedené kritéria spĺňa. Je nesporné, že vo výrokovej časti je uvedený, resp. vymedzený čas spáchania správneho deliktu – 13.02.2010 o cca 19:59 hod. spôsob spáchania správneho deliktu – odvysielanie príspevku Tragická smrť sánkara v rámci programu Šport a je konkrétne uvedený i správny delikt – obsah a spôsob spracovania predmetného príspevku, zasiahol do ľudskej dôstojnosti zosnulého gruzínskeho sánkara N. K.. Výroková časť rozhodnutia tak i podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľ dopustila a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená sankcia. Preto námietku navrhovateľa v tomto smere treba považovať za bezpredmetnú.

Rozhodnutie odporkyne podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky má všetky náležitosti ustanovené v § 47 správneho poriadku a nevykazuje formálne ani logické nedostatky. Najvyšší súd tiež nezistil, že by odvolaním napadnuté rozhodnutie trpelo vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či navrhovateľ takýto nedostatok rozhodnutia namietala. Najvyšší súd sa v tomto smere stotožnil s rozhodnutím odporkyne.

Najvyšší súd nemohol akceptovať ani námietku navrhovateľa, že na základe nesprávne vykonaného dokazovania v konaní vec nesprávne právne posúdila, nakoľko odvysielaný obsah nebol spôsobilý zasiahnuť do ľudskej dôstojnosti zosnulého sánkara N. K.. Aj podľa názoru Najvyššieho súdu odporkyňa ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila

skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 správneho poriadku, nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení správneho poriadku, a že navrhovateľ nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu, a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom.

Ostatné námietky, na ktoré poukázal vo svojom odvolaní navrhovateľ neobsahujú nijaké argumenty, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť alebo spochybniť závery odporkyne uvedené v jej rozhodnutí.

Na záver najvyšší súd považuje za potrebné poukázať i na to, že smrť sánkara uvedeným spôsobom odvysielala v Slovenskej republike iba TV J. a nezakladá sa ani na pravde, že takýmto spôsobom sú recipienti informovaný v spravodajstvách na celom svete.

Taktiež prihliadnuc na charakter programu Televízne noviny Šport, ktorý má výlučne spravodajský charakter a príspevky sú pripravované vopred, z tohto dôvodu mal navrhovateľ možnosť ovplyvniť obsah daného príspevku tak, aby nedošlo k porušeniu uvedených povinností.

Ani výška uloženej pokuty nevybočila z medzí dovolenej správnej úvahy odporkyne pri ukladaní sankcií, správna úvaha pri výške a druhu pokuty bola použitá v súlade so zákonom a aj v tejto časti bolo napadnuté rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnené.

Keďže v rozsahu navrhovateľom vymedzených odvolacích dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukázaním na vyššie uvedené napadnuté rozhodnutie Rady podľa § 250q ods. 2 **OSP potvrdil.**

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. e/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k tomuto zákonu.

O náhrade trov konania Najvyšší súd rozhodol podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, tak že navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal keďže v konaní **nemal úspech**.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 08. november 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

P. Slezáková